

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Paška a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Jana Pekáče ve věci

žalobkyně **T. T. L.**, narozené „X“,
bytem v „X“,
zastoupené Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
se sídlem v Praze 1, Václavské náměstí 808/66,
proti
žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky,
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. února 2021, č. j. MV-1963082/OAM-2020,

takto:

- I. Řízení se **zastavuje**.
- II. Žalobkyni bude ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vráceno z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem 2 000 Kč ze soudního poplatku zaplaceného za řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce Mgr. Ondřeje Fialy na nákladech řízení 11 200 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí (záznamu o usnesení) žalovaného ze dne 10. 2. 2021, č. j. MV-196308-2/OAM-2020, jímž bylo konstatováno, že žalobkyně nepodala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty osobně, ač k tomu byla podle § 169d odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), povinna, a tudíž žalovaný postupoval, jako kdyby žádost nebyla podána. Žalobkyně v žalobě namítala, že nebyla z objektivních důvodů schopna podat žádost osobně v zákonné lhůtě, neboť pro umožnění přístupu na pracoviště žalovaného v Ústí nad Labem bylo v té době nutné se nejprve objednat. Žalobkyně se však objednat nemohla, neboť v listopadu 2020, kdy jí měla uplynout platnost dosavadního pobytového oprávnění, byly všechny termíny obsazeny, což doložila vyfocenou obrazovkou webové aplikace rezervačního systému žalovaného. Žádost o vydání zaměstnanecké karty proto odeslala elektronicky do datové schránky žalovaného. Z uvedených důvodů má žalobkyně za to, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné a

nesprávné. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady řízení.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a uvedl, že dne 4. 3. 2021 se žalobkyně dostavila na příslušné pracoviště v Ústí nad Labem a podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, načež tato její žádost byla přijata, bylo na ní vyznačeno číslo jednací OAM-15283/ZM-2021 a řízení o ní bylo téhož dne zahájeno. 13. 4. 2021 vydal žalovaný pod č. j. OAM-15283-13/ZM-2021, předkládací zprávu, kterou bylo vydání zaměstnanecké karty žalobkyni povoleno, a žalobkyně byla objednána na 9. 6. 2021 za účelem převzetí biometrické zaměstnanecké karty. K argumentaci žalobkyně v žalobě uvedl, že žádost o vydání zaměstnanecké karty mohla žalobkyně podat dříve a nevyčkávat až na poslední měsíc platnosti jejího dosavadního pobytového oprávnění, jelikož je obecně známo, že za účelem podání žádosti o vydání povolení k pobytu si musí cizinci rezervovat termín dlouho dopředu. Žalobkyně ani nepodala žádost o prominutí úkonu osobního podání. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení s odkazem na § 60 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) a usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 9. 2010, sp. zn. III. ÚS 2344/10.
3. V návaznosti na toto vyjádření žalovaného podložené listinami založenými ve správním spisu vyzval soud žalobkyni podle § 62 odst. 3 s. ř. s., aby ve stanovené lhůtě sdělila, zda je výše popsaným postupem žalovaného uspokojena. Na tuto výzvu soudu žalobkyně podáním ze dne 14. 6. 2021 sdělila, že skutečně dne 4. 3. 2021 podala žádost o vydání zaměstnanecké karty, načež žalovaný jí dne 9. 6. 2021 zaměstnaneckou kartu vydal, a tím byla uspokojena. Nicméně poukázala na to, že žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného byla v té době nucena podat, jelikož neměla jistotu, zda se bude žalovaný její žádostí, podanou dne 4. 3. 2021 v době tzv. fikce platnosti dosavadního pobytového oprávnění podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, meritorně zabývat. Žalobkyně trvala na tom, že žalobu podala důvodně. Snažila se na příslušné pracoviště žalovaného objednat několik týdnů před uplynutím platnosti dosavadního pobytového oprávnění, a to jak prostřednictvím internetového rezervačního systému, tak i telefonicky. Žalovaný měl zohlednit mimořádné okolnosti případu, kdy jí z objektivních důvodů nebylo umožněno podat žádost osobně, a proto ji podala elektronicky do datové schránky žalovaného.
4. Podle § 47 písm. b) s. ř. s. *soud řízení usnesením zastaví, prohlásí-li návrhovatel, že byl po podání návrhu postupem správního orgánu plně uspokojen (§ 62).*
5. Podle § 62 odst. 1 věty první s. ř. s. *dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž návrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob. Podle odst. 4 téhož ustanovení soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li návrhovatel, že je uspokojen. Soud řízení zastaví i tehdy, nevyjádří-li se takto návrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo.*
6. V projednávané věci dospěl soud k závěru, že postupem žalovaného, tj. přijetím žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podané 4. 3. 2021 a vyhověním této žádosti vydáním zaměstnanecké karty dne 9. 6. 2021, který následoval po vydání napadeného rozhodnutí, byla žalobkyně zcela uspokojena, což žalobkyně sama k výzvě

soudu výslovně uvedla. Soud proto podle § 47 písm. b) a § 62 odst. 4 věty první s. ř. s. řízení o předmětné žalobě zastavil.

7. Jelikož řízení skončilo jeho zastavením před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobkyni, který soudu uhradila za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, a to toliko ve výši 2 000 Kč, když podle citovaného ustanovení mj. platí, že soud vrátí z účtu zaplacený poplatek za řízení snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, pokud bylo řízení zastaveno před prvním jednáním. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích soud dále rozhodl o tom, že snížený poplatek bude žalobkyni vrácen z účtu krajského soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
8. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. *žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.*

Podle odst. 7 téhož ustanovení *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává.*

9. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s., jelikož řízení bylo zastaveno pro uspokojení žalobkyně, a tudíž má žalobkyně proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Soud přitom neshledal žádné okolnosti případu, v nichž by bylo možné spatřovat důvody zvláštního zřetele hodné pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. Naopak soud má za to, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného byla v té době podána důvodně.
10. V daném případě podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty elektronicky do datové schránky žalovaného. Je pravdou, že podle § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla povinna tuto žádost podat osobně, avšak soud se ztotožňuje s její argumentací, že v osobním podání této žádosti jí bránily důvody, které nemohla nijak ovlivnit, neboť ležely výlučně na straně žalovaného. Žalovaný v dané době, kdy na území České republiky platila mimořádná opatření související s epidemií onemocnění COVID-19, na svých internetových stránkách zveřejnil informaci, podle níž byl od 14. 10. 2020 umožněn přístup na příslušné pracoviště žalovaného v Ústí nad Labem pouze na základě předchozího objednání, přičemž bylo doporučeno přednostně využívat webovou aplikaci k online rezervaci termínů. Žalobkyně, jejíž dosavadní pobytové oprávnění mělo platnost do 30. 11. 2020, se snažila prostřednictvím tohoto online rezervačního systému objednat na termín v listopadu 2020, ale kvůli obsazenosti všech termínů v tomto měsíci se na žádný termín objednat nemohla. Pouze z těchto důvodů žalobkyně nepodala žádost o vydání zaměstnanecké karty osobně, nýbrž elektronicky, přičemž zároveň s touto žádostí žalovanému vylicila uvedené důvody, pro které byla nucena postupovat tímto způsobem.
11. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3601/2017, zabýval obdobnou situací, kdy podmínkou pro přijetí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu byla registrace v systému Visapoint, avšak z důvodu jeho nefunkčnosti se žadatelé registrovat nemohli, a proto volili různé jiné způsoby, kterými se snažili dosáhnout přijetí

své žádosti, jež by bez registrace v systému Visapoint přijata nebyla. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že i nestandardně (nouzově) podanou žádost je nutné považovat za řádně podanou, tj. jakoby byla podána osobně, neboť se jedná o jedinou účinnou obranu žadatele před nezákonným jednáním veřejné správy spočívajícím v tom, že mu neposkytne v přiměřené lhůtě možnost podání žádosti postupem zákonem standardně předpokládaným. Za takových okolností pak není rozhodné, zda žadatel současně s nouzově podanou žádostí podal také žádost o upuštění od osobního podání žádosti, jelikož je podstatné pouze to, zda žadatel žádost nepodal osobně proto, že osobní podání žádosti lidsky důstojným způsobem v přiměřeném čase konkrétní podmínky neumožňovaly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016-36, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3603/2017).

12. Tyto závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalobkyni nebylo z důvodu plné obsazenosti termínů v rezervačním systému (tedy v z důvodu na straně žalovaného) umožněno objednat se na včasný termín za účelem osobního podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty, a proto lze její elektronicky podanou žádost považovat za podanou nouzovým způsobem ve smyslu uvedené judikatury. Pakliže žalovaný tyto mimořádné okolnosti doprovázející podání žádosti pominul a vydal napadené rozhodnutí, kterým konstatoval, že žádost o vydání zaměstnanecké karty nebyla žalobkyní podána, přistoupila žalobkyně zcela důvodně k podání předmětné žaloby. Je přitom – jak dovodil Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí – povinností veřejné správy, aby zajistila žadateli možnost v přiměřené lhůtě podat žádost postupem zákonem standardně předpokládaným. Tuto svou povinnost žalovaný svým postupem, při němž neumožnil přístup na příslušné pracoviště k osobnímu podání žádosti bez předchozího objednání a zároveň k takovému objednání vypsál jen natolik nedostatečné množství termínů, že byly na měsíc dopředu plně obsazeny, zjevně porušil.
13. Z uvedených důvodů soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení v celkové výši 11 200 Kč sestávajících z nevrácené části zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč a z nákladů právního zastoupení, které tvoří mimosmluvní odměna za 3 úkony právní služby [převzetí a přípravu zastoupení, podání žaloby a vyjádření k výzvě soudu; § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „a. t.“)] po 3 100 Kč vypočtená z tarifní hodnoty 50 000 Kč podle § 7 bodu 5. za použití § 9 odst. 4 písm. d) a. t. a 3 paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 a. t. Lhůtu k plnění určil soud jako základní třídenní počítanou od právní moci usnesení podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), za použití § 64 s. ř. s., neboť neshledal žádné skutečnosti, jež by odůvodňovaly stanovení lhůty delší nebo povolení splátek, a žalovaný ani žádné takový skutečnosti neuváděl. Povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám právního zástupce žalobkyně pak vyplývá z ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu však kasační stížnost přípustná není (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem 29. června 2021

Mgr. Martin Pašek v. r.
předseda senátu